

Vocaal Ensemble Bonifatius op vleugels door muziek

Door de compositie 'Op vleugels van vrede', geschreven door Henk-Doeke Odinga en zaterdagavond in de Grote Kerk van Dokkum uitgevoerd door het Vocaal Ensemble Bonifatius, werden koor, solozangers en instrumentalisten zodanig boven de materie opgetild, dat er als het ware op vleugels werd gemusiceerd.

Op dé vleugel musiceerde de componist zelf. Hij deed dit als invaller voor een plotseling ziek geworden pianist tamelijk onvoorbereid, maar bleek al gauw een geweldige promotor van zijn eigen werk te zijn.

Evenals dirigent Jeroen Helder, die de touwtjes stevig in handen had en iedereen wat zang- en speltechniek betreft met beide benen op de grond hield, was hij een constante factor in een geheel van wisselende combinaties van het koor met de solozangers Marijke Beute (sopraan)

en Ben Brunt (bariton) en de instrumentalisten Fiona van der Marel (dwarsfluit), Wilma Jongsma (hobo) en Gerben Jongsma (marimba).

Zingend brachten koor en solisten veertien – twee maal zoveel als het aantal door Tjitske Dijkstra gevouwen kraanvogels in de kerk – gedichten over vrede, vrijheid en vogels tot leven.

Het betrof syllabische teksten, met voor ieder woord een toon, in het Nederlands, Fries, Duits en Spaans van respectievelijk Ida Gerhardt, Tjits Peanstra, Akke Brouwer, Harmke Tjepkema-Lolkema, Nico Frijda, Anneke Wittermans, Tiny Mulder, Rutger Kopland, Hannie Michaelis, Lucebert, Rosa Ausländer, Vasalis, Casper de Jong en Pablo Neruda. Alhoewel de teksten niet woordelijk te volgen waren, kwamen ze dankzij hun gevoelswaarde en de daarop afgestemde vertolking heel goed aan.

De instrumentalisten speelden nagenoeg foutloos. FOTO SJOERD HANIA

De leden van het koor kleurden alles zo perfect uitgebalanceerd en homogeen in, dat de schoonheid en de intentie van de compositie ten volle

duidelijk werd. Qua dynamiek waren koor en instrumentaal ensemble steeds een mooi geheel, ook bij muzikale climaxen, die de nodige

energie vergden. Pas bij het allerlaatste, lange vredeslied raakte de energie van het koor helaas enigszins op.

Zowel de vocale solisten als de instrumentalisten leverden topprestaties.

De sopraan en de bariton zongen hun partijen met warmte en overtuiging en zetten zich, behalve bij de mezzo-hoogte van de sopraan, stevig teweer tegenover het begeleidende ensemble, met daarin vaak felle marimbaklanken.

De instrumentalisten speelden nagenoeg foutloos en zeer bevlogen, waarbij 'Vogels' eruit sprong. Wat een alertheid en wat een timing!

Verbonden de muzikale intermezzi de gezongen teksten tot een hecht geheel, de gesproken intermezzi (teksten van bijvoorbeeld Etty Hillesum) deden, los van de kwaliteit en de voordracht, eerder het omgekeerde. Ze maakten de compositie jammer genoeg overcompleet.